

ELS GEGANTS A LA PLAÇA

Fa uns quants anys a la Plaça de l'Església, una colla de torderencs de soca-rel units per una gran amistat van tenir una idea brillant. Volien que el poble tingués uns gegants que representessin la vila arreu. Buscant i buscant en la història de Tordera van decidir per unanimitat que els personatges que representarien millor l'esperit dels torderencs serien en Pere Botero i la Roseta, la carnissera de can Roberto.

Així doncs, van anar a trobar a en Jordi i la M. Àngels, una parella d'artesans, al seu taller d'Arenys de Munt per encarregar la construcció dels nous gegants. La veritat és que aquella colla van quedar molt contents i alhora una mica impressionats de la visita al taller. Tenia alguna cosa especial i, ja des d'un primer moment, van tenir clar que qui construiria en Pere i la Roseta serien en Jordi i la Maria Àngels. I ells, que de seguida van acceptar l'encàrrec, estaven més contents que mai perquè tenien un nou projecte per treballar que els feia especial il·lusió: serien els primers gegants que construirien.

Després d'uns quants mesos, la parella d'artistes va posar punt i final a la construcció d'en Pere i la Roseta. Només faltava una cosa: posar-los els vestits.

La colla es va ocupar personalment de fer els vestits a mà, de guarnir-los com calia i de col·locar-los tot allò necessari perquè no faltés ni un detall.

I un cop posats els vestits, encara faltava col·locar els objectes que representaven les seves professions: En Pere una bóta de vi a la mà dreta i a la mà esquerra una aixà i la Roseta un cistell ple d'embotits penjat del seu braç dret.

Quan ja no quedava ningú al taller d'en Jordi i la Maria Àngels, va passar un fet d'allò més insòlit que feia posar la pell de gallina. Aquella nit hi havia lluna plena i per la finestreta del taller hi entrava una mica de llum. De cop i volta, la llum es va fer més intensa i l'estança va quedar il·luminada com si fos de dia. Aleshores i enmig d'aquella escena plena de sensacions estranyíssimes, en Pere va començar a pestanyejar i la Roseta a moure el cap mirant a un i altre costat.

Tot seguit, van intentar moure els braços i les cames i, en assegurar-se que es podien moure, van començar a caminar pel taller. No eren uns gegants qualsevols! Quan ningú els podia veure prenen vida com si fossin persones de carn i ossos. Això sí, una mica més grans! Semblava que ni ells mateixos

es podien creure el que els estava passant. Tant és així, que van passar-se ben bé cinc minuts mirant-se al mirall amb una expressió d'incredulitat espectacular.

Després d'una bona estona tafanejant el taller, la Roseta va trobar una fotografia on hi apareixia un home. Va haver de mirar la imatge dues o tres vegades fins que va adonar-se que qui sortia a la fotografia s'assemblava sorprenentment a en Pere.

— Pere, mira què he trobat.

— A veure, Roseta.

— No trobes que t'assembles a l'home d'aquesta imatge?

Al veure la imatge, en Pere va anar de seguida davant del mirall per veure's una vegada més. No se'n sabia avenir, el seu rostre era ben igual que el de l'home que sortia en aquella fotografia.

— Sí que m'hi assemblo Roseta, som gairebé idèntics. Però per què? Qui és aquest home?

— No ho sé! És molt estrany! A veure, deixa'm la fotografia un altre cop.

Un cop analitzats tots els detalls d'aquella imatge, la Roseta va girar la foto i va veure que hi havia alguna cosa escrita. Exactament hi deia: Joaquim Caimel, Jutge de Pau de Tordera.

Ara ja sí que en Pere i la Roseta no entenien res de res. Cada vegada estaven més desconcertats i es preguntaven per què no coincidien els noms si en Pere i l'home del retrat tenien el mateix rostre.

— Pere, això no té cap ni peus! –va fer la Roseta.

— La veritat és que no, Roseta! Com pot ser que aquest home es digui Joaquim Caimel i jo Pere Botero i ens assemblem tant?

— No ho sé però no deu ser pas casualitat. Haurem d'investigar aquest misteri.

Com que la nostra parella de gegants estaven encuriósits a més no poder, van tornar a regirar el taller de dalt a baix en busca d'alguna cosa que els pogués donar una pista.

En Pere va trobar una segona fotografia. Aquesta vegada era el retrat d'una dona que tenia una semblança molt marcada amb la Roseta. La història es repetia una altra vegada.

La Roseta va girar la fotografia i va veure-hi escrit: Mercè Garcia, Pubilla de Tordera i Pubilla de Districte pels volts dels anys seixanta. En aquesta ocasió el noms tampoc coincidien així que, envoltats de misteri i curiositat, en Pere i la Roseta van decidir anar a Tordera a investigar els seus orígens.

Com que eren tan alts i grossos, no van trigar gaire a arribar al poble. De fet, amb quatre gambades van ser a Tordera, van fer el trajecte en un obrir i tancar d'ulls. Allò sí que eren passes de gegant! No se sap què però alguna cosa els va empènyer fins a la Plaça de l'Església. Allà s'hi van passar una bona estona contemplant el campanar i mirant les vistes del riu i del Montseny des del mirador de darrere l'Ajuntament. Des d'un primer moment, es van sentir molt a gust al poble que més tard els acolliria, fent d'ells un símbol de la població.

Al sortir de la Plaça de l'Església, es van dirigir cap al carrer Sant Antoni on, anys enrere, s'hi trobava la biblioteca municipal. Van pensar que allà hi trobarien algun document que parlés sobre ells. Així coneixerien qui eren realment en Pere Botero i la Roseta de can Roberto.

La nit se'ls va fer curta a la biblioteca. La veritat és que la zona d'autors

torderencs estava una mica amagada i els va costar descobrir-la, però un cop trobada van mirar-la del dret i del revés fins a trobar el que buscaven.

A l'últim prestatge de tots en Pere va trobar un llibre que portava per títol *Viatge a l'infern d'en Pere Porter*. Plens de curiositat, la parella de gegants es va asseure i va començar a llegir plegats el llibre que explicava la veritable història d'en Pere.

En acabar la lectura, els nostres gegants van quedar

bocabadats però alhora satisfets de saber que la història d'en Pere Porter havia acabat bé. Ara només els faltava trobar algun document que parlés de la Roseta, doncs, gairebé no en sabien res d'ella i ja havien remogut tota la biblioteca. De cop i volta, la Roseta va tenir una idea. Com que la biblioteca era tan menuda, potser a la segona planta hi trobarien alguna cosa més. Només entrar, van sentir olor de diaris i revistes. No creien trobar-hi res allà però la Roseta, que era exploradora de mena, va trobar una petita habitació on hi havia un munt d'àlbums plens de fotografies antigues, d'aquelles en blanc i negre.

— Psstt, psstt. Vine, Pere. Mira aquesta habitació!

— Què hi ha? Què hi ha? A veure, ja vinc.

— Mira, hi ha una pila d'àlbums de fotos. N'hi ha tants que sembla que arribin fins al cel. Potser hi trobem alguna foto on hi surti jo. No trobes, Pere?

— Potser sí Roseta però si els hem de mirar tots se'ns farà de dia!

— És clar, com que tu ja saps la teva història ja no em vols ajudar a conèixer la meua. És això, oi?

— No dona, no és això però hi ha molts àlbums i potser no tindrem temps de veure'ls tots.

— He vist que estan etiquetats per temàtica, si primer triem els que ens interessin no haurem de fullejar-los tots.

— Bona pensada, Roseta! Va, anem per feina que començarà a clarejar.

Després de triar els àlbums que els podrien ser útils per conèixer alguna pista sobre la vida de la Roseta, van començar a mirar-los amb detall. Va ser a l'àlbum anomenat *Professions* on hi apareixien les persones més destacades dels oficis més arrelats al poble a principis del segle XX. Hi havia professionals de tota mena, des de pagesos fins a fusters passant per ferrers, ceramistes i taverners. La Roseta apareixeria en l'apartat dedicat al

comerç i n'era la carnissera més destacada. A curta edat, ja ajudava a la família amb les tasques de la botiga i, amb catorze anys ja era capaç de tot, així que si calia podia ajudar a la matança del porc, a fer botifarres o a despatxar les clientes. Era educada amb la clientela, força xerrameca i molt alegre.

Ara sí que en Pere i la Roseta coneixien bé els personatges que representaven i els valors que transmetien: ell l'honorabilitat, l'honradesa i la bona voluntat; ella el treball, la senzillesa i l'esforç. Com que ja començava a clarejar van afanyar-se a deixar la Biblioteca ordenada tal com l'havien trobat i van tornar cap al taller d'Arenys de Munt abans no els veiés ningú. Contents com estaven, van arribar a l'obrador quan tot just entraven els primers rajos de sol per la finestreta...

Per cert... els gegants es van casar i al cap d'un temps van tenir en Bartomeu. Un nen que juga amb la rutlla i és una mica trapella! I vosaltres, què en sou de trapelles? Us esperem a la Fira del món geganter els dies 4 i 5 d'abril de 2020.